

FITXA ARTÍSTICA:

Direcció musical: John Fiore
Direcció d'escena: Paco Azorín
Escenografia: Paco Azorín
Vestuari: Isidre Prunés († 2014)
Revisió de vestuari: Lluna Albert
Il·luminació: Pedro Yagüe
Assistent de direcció d'escena: Salva Bolta
Coproducció: Gran Teatre del Liceu i Teatro de la Maestranza (Sevilla)

Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu

Direcció del Cor: Conxita García
VEUS—Cor Infantil Amics De la Unió
Direcció del Cor Infantil Josep Vila
Assistent a la direcció musical: Josep Gil

Mestres assistents musicals: Veronique Werklé, Vanessa García, i Jaume Tribó

INTÈRPRETS:

Floria Tosca	Tatiana Serjan
Mario Cavaradossi	Jonathan Tetelman
Barón Scarpia	Lucio Gallo
Cesare Angelotti	Stefano Palatchi
Sacristan	Enric Martínez-Castignani
Spoletta	Francisco Vas
Sciarrone	Josep-Ramon Olivé
Carceller	Marc Pujol
Pastoret	Inés Ballesteros

LICEU A LA FRESCA

TOSCA

PUCCINI

**28 JUNY
A LES 22H**

Uneix-te a la conversa
#liceualafresca

VALLIRANA

DIVENDRES 28 DE JUNY - 22 H

PARC DELS OCELLS

ACTIVITAT GRATUÏTA

Giacomo Antonio Domenico Michele Secondo Puccini (**Lucca**, Gran Ducat de Toscana, 22 de desembre de 1858 - Brussel·les, 29 de novembre de 1924) fou un dels més grans compositors d'òpera italians que visqueren entre el segle XIX i el XX, màxim exponent del Verisme amb les seves òperes madures com *La Bohème* (1896), *Tosca* (1900), *Madama Butterfly* (1904) i *Turandot* (1926), que va deixar incompleta.

TOSCA .- L'acció de l'òpera ens situa a la Roma de 1800, poc després del final de la República Romana (1798-1799) que , durant un temps breu, va eliminar els privilegis eclesials i va recloure el papa Pius VI a una monestir de la Toscana, després de la dissolució dels Estats Pontificis a benefici del Directori i com a estat satèl·lit de la França napoleònica. Tanmateix, la campanya italiana de Napoleó seguia imparabile i en el moment d'iniciar-se l'òpera s'està produint la batalla de Marengo a Alessandria, Piemont, el 14 de juny de 1800. La contesa, en un primer moment favorable al bàndol austríac, acabaria amb la retirada del general Michael von Melas i amb la victòria de l'exèrcit de Bonaparte.

Acte I

Església de Sant'Andrea della Valle, a Roma. Primeres hores del matí. Cesare Angelotti, cònsol de l'extingida República romana, ha fugit dels calabossos del Castell de Sant'Angelo i es disposa a amagar-se a la capella de la seva família, els Attavanti. La seva germana li ha donat indicacions per localitzar l'amagatall i trobar la clau de la capella, on es tanca per ocultar-se. Apareix el sagristà, queixant-se de la brutícia dels pinzells del pintor Mario Cavaradossi, que en aquells moments està fent un quadre de Maria Magdalena. Sonen els tocs de l'*Àngelus* i el sagristà es disposa a pregar quan arriba quan arriba Cavaradossi. El clergue ha reconegut en la pintura de l'artista el rostre d'una jove que diàriament ve a resar a la capella. Mario reprèn el seu treball, exalçant la bellesa de la seva pintura i comparant-la amb la de la seva amant, la soprano Floria Tosca. Mentrestant, el sagristà remuga pel caràcter sacríleg de les paraules del pintor.Creient que no hi ha ningú a l'església, Angelotti surt del seu amagatall i troba Cavaradossi, el qual reconeix el cònsol republicà. Però la veu de Tosca, que arriba a l'església, fa que Mario commini el seu amic a ocultar-se de nou i li ofereix el menjar i la beguda de la seva cistella, i que havia dipositat el sagristà.

Tosca, suspicaç pel fet que Mario havia tancat la capella i pels murmuris que sentia, diu al seu amant que aquella nit la poden passar junts, després que ella hagi actuat a la cantata que tindrà lloc al Palau Farnese. Cavaradossi respon amb evasives i tosca observa amb gelosia el rostre de la pintura i hi reconeix l'Attavanti. Mario la convenç que es tracta d'una casualitat. La parella es fon en una abraçada i finalment Tosca es retira. Quan es queda sol, Cavaradossi fa sortir Angelotti. La seva germana ha disposat per a ell roba de dona (faldilla, vel i ventall), que ha ocultat sota l'altar durant els dies en què simulava pregar a la capella. La conversa entre els dos homes és interrompuda per una canonada procedent del castell de Sant'Angelo: és la prova de la descoberta de la fugida d'Angelotti. Cavaradossi li recomana que agafi la roba femenina i es disposa a acompanyar-lo a la casa del pintor, on podrà amagar-se en una galeria oculta al pou del jardí. El sagristà irromp aleshores amb el cor de l'església per organitzar un "Te Deum" en agraïment a la derrota de Napoleó davant de l'exèrcit austríac. Es crea un ambient d'eufòria sorollosa, interromput bruscament per l'entrada del baró Scarpia, cap de la policia dels Estats Pontificis, que es presenta al temple amb els seus esbirros, entre ells Spoletta. Scarpia renya el sagristà pel desordre i mana que es disposi tot per a la pregària solemne. Mentrestant, i seguint el rastre del pròfug Angelotti, entra a la capella dels Attavanti i troba el ventall amb l'escut de la família. Després, reconeix en el rostre de la Magdalena la germana del cònsol i troba el cistell buit amb restes de menjar. El sagristà explica a Scarpia que l'autor del quadre és Cavaradossi, a qui el baró odia per les seves idees revolucionàries i pel seu amor cap a Tosca, desitjada amb lascívia per Scarpia. Aquest sospita que el pintor ha ajudat a fugir Angelotti. S'apropa el moment de la cerimònia i el temple va omplint-se de gent i de clergues, entre ells un cardenal, disposats a iniciar els oficis solemnes. Tosca ha tornat i Scarpia li ofereix els dits amarats d'aigua beneïta per tal que ella pugui senyar-se.

El cap de la policia aprofita l'avinentesa per engelosir Tosca i suggerir-li una possible història d'amor entre l'Attavanti i Cavaradossi. Contrariada per la presència del ventall que li mostra Scarpia, Tosca marxa enfurismada cap a casa de Mario. El baró ordena a Spoletta que tres esbirros segueixin la soprano. L'altar major és ocupat pels oficients del "Te Deum". Durant la pregària, i abans d'unir-s'hi, Scarpia maquina el seu pla pervers contra Cavaradossi i Angelotti i reconeix que el desig lasciu cap a Tosca li fa oblidar Déu.

Acte II

Estances de Scarpia en un pis superior del Palau Farnese. És de nit. El baró es disposa a sopar quan recorda que a aquelles hores Cavaradossi i Angelotti deuen estar detinguts. Per una finestra s'escolen les notes d'una cantata que Tosca entona davant la reina de Nàpols i en homenatge al general Melas. Scarpia diu a Sciarrone, un dels policies, que duguin la soprano davant la seva presència quan hagi acabat l'actuació. Mentre el baró confessa que és amb la violència que s'aconsegueixen les millors conquestes, arriba Spoletta i explica que no han trobat Angelotti però sí Cavaradossi, qui segurament coneixerà l'amagatall del pròfug. Scarpia ordena que el condueixin immediatament al gabinet, juntament amb el fiscal i amb el botxí Roberti. Davant de l'astut Scarpia, i mentre encara s'escolten els cants de Tosca, Cavaradossi nega haver ajudat Angelotti i conèixer-ne la localització. Quan arriba Tosca, Scarpia ordena que el pintor sigui dut als calabossos per ser interrogat. El baró segueix alimentant la gelosia de Tosca, però aquesta li diu que Cavaradossi es trobava sol a casa seva. Scarpia avisa que Mario està sent torturat i, per convèncer Tosca que confessi on es troba Angelotti, fa obrir una porta des d'on poden sentir-se els crits del pintor. La pressió és forta i finalment Tosca revela l'amagatall de l'amic de Mario. Scarpia ordena aleshores que Cavaradossi sigui dut pels esbirros. Malferit i semi inconscient, el pintor demana a Tosca si ha parlat i ella ho nega, però el baró ho desmenteix. Les tomes, però, semblen canviar quan de sobte irromp Sciarrone per anunciar la derrota de l'exèrcit d'Àustria a la batalla de Marengo, la fugida de Melas i el triomf dels soldats de Bonaparte. Tot i les ferides, Mario proclama la victòria republicana, el triomf de la llibertat i la caiguda dels tirans. Enfurismat, Scarpia fa tancar Cavaradossi al calabós.

Tosca es queda de nou sola amb el baró, que insinua que ella pot salvar el seu amant de morir al patíbul si cedeix al seu desig de posseir-la aquella nit. La soprano, desesperada, eleva una pregària preguntant per què ha de pagar d'aquella manera la seva devoció i bondat. Spoletta comunica a Scarpia que Angelotti s'ha suïcidat quan s'ha vist assetjat pels esbirros de la policia vaticana. Disposada a cedir, Tosca demana un salconduit per poder fugir l'endemà amb Mario. Scarpia ordena aleshores a Spoletta que aquella matinala mort de Cavaradossi davant de l'escamot d'execució sigui simulada i amb l'ús de bales de fogueig. Spoletta assenteix i abans de sortir capta de seguida el missatge ocult de Scarpia, el qual insisteix que es procedeixi tal i com es va fer amb el Comte Palmieri. Scarpia, un cop signat el salconduit, s'abraona damunt de Tosca, qui prèviament ha agafat un ganivet de la taula amb el sopar del baró i l'apunyala salvatgement. Scarpia cau mort i Tosca fuig de l'estança després d'haver col·locat damunt del cadàver un crucifix i d'haver agafat el document per fugir de Roma sense perill.

Acte III

Calabossos del castell de Sant'Angelo, a la matinada del dia següent. S'escolten els cants d'un pastor mentre Cavaradossi, pres, demana a un carceller si li pot dur paper i ploma per escriure a la seva estimada, a canvi d'un anell. Sol, Mario evoca les abraçades de Tosca i es desespera pensant que no la veurà mai més. Soltadament, però, arriba Tosca i comunica al pintor que ha matat Scarpia i que té a les seves mans el salconduit que els permetrà fugir de la ciutat després de l'execució simulada. La parella, eufòrica, es fon en una abraçada abans que entri l'escamot d'execució, amb Spoletta al capdavant. Comença a fer-se de dia. Al pati del castell, i a la vora dels merlets, els soldats apunten Mario amb els seus fusells i els trets abaten el pintor. Un sergent s'apropa a Cavaradossi per disparar el tret de gràcia, però Spoletta ho impedeix, abans de la retirada dels soldats. Un cop sola, Tosca s'apropa a Mario per indicar-li que ja pot aixecar-se. El cos immòbil del pintor constata que és mort i que s'ha comès una nova traïció de Scarpia. El cadàver del baró ha estat descobert i els seus esbirros pugen precipitadament per detenir Tosca. Aquesta, però, es llença pels merlets del castell abans de ser apressada.